

solgtes i 1899 for 299 000 Kr., i 1913 solgtes den atter for 775 000 Kr., og Ejendommen vurderes nu til 1 100 000 o. s. v. København og Købstæderne igennem og sikkert ogsaa Landet igennem er det gaaet paa denne eller lignende Maade.

Saa kræver vi en rimelig Beskatning af dem, der har haft Held til at berige sig paa denne Maade. Men Kapitalisterne og deres Venner rejser sig imod os. Husmændene rejser sig ogsaa, Godsejerne rejser sig imod os, og Nationaløkonomerne truer ad os. Men vi staa selvfølge fast paa vort Princip, en retfærdig Beskatning. Vi kræver, at Pengene først og fremmest skal tages hos dem, der har de mange Penge, og at Byrderne først og fremmest skal lettes for dem, der har de faa Midler at leve af ...

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Brochmann: Ja, det varer kun faa Minutter. Jeg vil blot understrege det, at de Formueskatter, som vi taler om, er navnlig til Fordel for de børnetalrige Familier, der især findes blandt Arbejderklassen. Jeg gaar ud fra som givet, at naar vi lægger en ny Skat paa Samfundets Rigmænd, saa vil det ufravigelig føre til, at Skatter og Afgifter bliver lettere for dem, der daarligst kan bære dem. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at man maa huske, at de børnetalrige Familier, det er dog Smaafolk, det er dem, som frembringer den bedste Nationalrigdom, talrige nye Medborgere og Arbejdere, nye danske Mænd og Kvinder, der atter her skal bære Slægten videre frem. Og nu taler man, som sagt, saa meget om Sparsommelighed, men man skal alligevel vogte sig for at drive det til Yderlighed. I Frankrig har man ogsaa talt meget om Sparsommelighed, og de franske Mænd og Kvinder har taget det bogstaveligt og indført To-Børnsystemet.

Lad os lette de børnetalrige Familier og se, hvem det er, det først drejer sig om. Adolf Jensen og M. Koefoed skriver i Værket „Befolkningsforholdene i 1919“: „Hundrede Ægtepar blandt Embedsmændene i København havde tilsammen kun 267 Børn, Murersvende og Jordarbejdere mellem 400 og 500 Børn, Embedsmændene i Provinserne 336, Haandværkssvende 425 à 460, Proprietærer paa Landet 373, Dag-lejere 425 og Fiskere 441“. Saa skriver Forfatterne videre: „Børneantallet er størst blandt de økonomisk mindst velstillede.

De, der har noget at sætte til af tilvante Goder, naar Familien bliver større, sætter færre Børn i Verden. 10 Børn eller derover forekommer forholdsvis sjældent blandt Embedsmænd, Grosserere, Funktionærer, medens Tallet for Arbejdergrupperne ligger mellem 15 og 20 pCt“. I „Statistiske Efterretninger“ for 1922 staa bl. a.: „Naar Hensyn tages til det store Antal nye Ægte-skaber i de sidste tre Aar, maa Fødsels-hyppigheden betegnes som overmaade lav“. Det vil altsaa sige, at de velhavende Klasser bevidst indskrænker Børnetallet for at skaane deres Rigdom fra at blive spredt. Ogsaa det er et Moment, der taler for, at en Beskatning bør paalægges disse Befolkingsklasser.

Jeg føler Trang til endnu at gøre en ganske kort Bemærkning om, at den Formueskat, Professor Birck har gjort Udkast til, og den Formueskat, vi kræver, er først og fremmest beregnet til Afbetaling af Statsgælden, i saa Henseende er vi ganske enige med adskillige i andre Partier. I Efteraaret 1917 sagde Finansminister Neergaard om de da foreslaaede Skatter: „Det Minimum af Skatter, man maa kræve, er naturligvis det Beløb, der skal gaa med til den forøgede Statsgælds Forrentning og Afbetaling“. Akkurat det, vi kræver nu. Det ærede Medlem Hr. Sporon-Fiedler udtalte: „Jeg tror, at det vilde være uhyre tiltalende for Borgerne, naar de nu skal udrede disse betydelige Afgifter, at de havde den indre Tilfredshed at kunne sige: Ja, ja, her er vi dog medvirkende til, at den danske Statsgæld daler“. Men det er jo netop det, som det ærede Medlem er medvirkende til, naar han gaar med til at arbejde for den Formueskat, som vi her kræver.

Man hører ofte den Tale: Vi har saamænd Skatter nok; i Stedet for at paa-lægge nye Skatter skulde I min Sandten hellere se at afskaffe nogle af de andre Skatter. Jeg er i en vis Forstand enig heri; men netop den Skat, som Socialdemokratiet her kræver, vilde bidrage til, at nogle Skatter kan blive afskaffet og andre lettet. Men Historien gentager sig ved Behandlingen af dette Spørgsmaal. Det har nemlig altid været de riges Trafik at skyde Mænd og Kvinder af Underklassen frem som Skjold mod Demokratiets retfærdige Krav, og det gør de rige ogsaa her. Gaardejerne knurrer mod denne Skat, og største Delen er aldeles ikke rige, Husmanden rejser sig i Vrede mod denne Skat, endskønt han, saa lidt som hans Kammerater, hører til de velhavende Klasser; den moderne unge